Pastori

VEIKKO VAPALAHTI

on syntynyt 21. 9. 1909 Haminassa. Koko pappismiesuransa hän vainovuosien koittamiseen saakka suoritti pääasiassa Käkisalmessa.

Pidä, mitä sinulla on

Pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi. Ilm. 3: 11.

Herra sen tietää, onko meillä kruunu. Kristus on sen kyllä jokaiselle kärsimisellään ja kuolemallaan hankkinut. Ja pyhässä kasteessa on se meille itse kullekin annettu. Mutta onko se säilynyt, olemmeko varjeltuneet vaihtamasta sitä tämän maailman hernerokkaan, vai onko meille käynyt kuten Eesaun esikoisoikeudelle kävi, sen tietää Herra.

Kruunu meillä kyllä pitäisi olla. Sitä pitäisi tavoitella ja sen säilyttämisen puolesta pitäisi nähdä vaivaa. Pitäisi toisin sanoen elää Kristuksessa, Kristukseen turvautuvana, Kristukseen uskoen. Ken täällä syntisenä saa armon, löytää Kristuksessa Vapahtajansa ja varjeltuu Hänessä, hän säilyttää kruununsa, hän pelastuu. Mutta ken kadottaa Kristuksen, ken luopuu Vapahtajastansa, hän kadottaa kruununsa eli perintöosansa Jumalan kirkkaudessa.

Mutta olipa, ystävät, meidän asiamme niin tahi näin, olivatpa ne hyvin tahi huonosti, yksi on varmaa. Kaikilla meillä on kruunun omistamisen edellytykset. Jumala ei ole huolehtinut vain siitä, että Hän Pojassaan on meille kruunut valmistanut ja että ne kasteessa on ikäänkuin päähämme painettu, vaan Hän on pitä-

nyt huolta myöskin siitä, että meillä on keinot säilyttää kruunumme ja että meillä on keinot jopa saada kadotettukin kruunu uudelleen. Me olemme saaneet Herralta paljon, millä pitää pelastuksemme kruunusta kiinni, millä pysyä Kristuksessa.

Ja nyt sanoo otsikkoon merkitty Raamatun sana: Pidä ne! Pidä nuo Jumalan annit! Pidä taivaaseenpääsymahdollisuutesi! Pidä kiinni keinoista! Jos ne heität, heität mahdollisuutesikin. Kadotat kruunusi.

*

Paljon on, ystävät, meillä sellaista Herralta saatua, mistä kiinnipitäen meillä voi kerran kirkkauden valtakunnassa olla pelastuksen kruunu päässä.

Sellainen anti on esimerkiksi Jumalan sana. Se armonväline, jonka kautta yksin Kristus kirkastuu ja uskonsuhde Häneen syntyy. Usko tulee näet kuulemisesta ja kuuleminen Jumalan sanan kautta. Jos meiltä yhteys tähän sanaan katkeaa, jos me pakenemme sanan vaikutuspiiristä pois, silloin voimme olla varmoja, että myöskin Kristus-suhde loppuu. Niinkuin ei ihminen voi elää ilman leipää, sairaankin on syötävä, niin ei voi kristittykään elää elävänä kristittynä ilman sananleipää. Sitä on syötävä — jos haluaa elää — vaikkapa väkisin.

Tämä asia oli selvinnyt apostoli Pietarille. Me muistamme pyhästä Raamatusta, miten kerran, erään Jeesuksen ajallisen elämän vaiheen aikana, moniaita ihmisiä luopui Jeesuksen seurasta. Kun Jeesus tällöin kääntyi opetuslastensa puoleen ja tiedusteli: »Tahdotteko tekin mennä pois?», astui Pietari esiin ja vastasi: »Herra, kenen tykö me menisimme? Sinulla on iankaikkisen elämän sanat.» Pietari oli löytänyt iankaikkisen elämän sanat. Hän oli päässyt siitä sanasta kiinni, mikä sana kirkastaa Jumalan Pyhän Pojan, ja niin ei Pietarille jäänyt muuta mahdollisuutta kuin pitää tuosta sanasta kiinni.

Joka sanan jättää, se jättää Kristuksen. Joka Kristuksen hylkää, se hylkää armon. Joka armon kadottaa, se kadottaa kruununsa.

Toinen taivaallisen Isän armonanti meille synnin maan taivaltajille on Herran pöytä, eli Herran pyhä ehtoollinen. Sille ihmiselle, joka haluaa kruununsa pitää, joka haluaa yhteytensä Kristukseen säilyttää, ei Herran pöytä ole vieras, vaan hänen tiensä uudelleen ja taas uudelleen suuntautuu sen ääreen. Tuo matka ei hänelle ole velvollisuus, eikä laki, vaan se on Hyvän Paimenen — joka kaikessa oli itse kiusattu niin kuin mekin — antama erinomainen keino säilyttää usko vaikeiden elämäntaistelujen keskellä.

Kuinka monta syntitaakkaa onkaan ehtoollispöydässä saatu laskea uupuneilta harteilta ja rääkkäytyneistä sydämistä Armahtajan jalkojen juureen. Ja kuinka moni voimaton onkaan siellä saanut uuden voiman, niin että on voinut kohota yli ajan ja sen vaikeuksien kuin kotka Jumalan korkeuteen.

Ei ole sentähden ihme, että Herra sanoo meille, joiden pitäisi kruunu säilyttää ja jotka elämämme ja uskonkilvoituksemme vaikeuksien keskellä olemme saaneet Herran ehtoollisella käymismahdollisuuden lahjan: »Pidä, mitä sinulla on! Älä jätä, jos taivaaseen haluat, Herran pöytää. Käy siellä! Mene kaikkine mahdottomuuksinesi! Mene selvittämään menneisyyttäsi! Mene etsimään uutta voimaa tulevaisuuteesi! Älä hylkää Herran lahjaa! Jos se lahja ei sinulle kelpaa, se lie merkkinä siitä, ettei se Herrakaan, joka ehtoollisessa ruumiinsa ja verensä antaa, sinulle kelpaa.»

Ja vielä olisi, ystävät, meidän — Jumalan armonanneista puhuttaessa — ehdottomasti mainittava kolmaskin anti, nimittäin Herran seurakunta.

Mikä sanomaton armo se onkaan, että saa kuulua valtaisaan Kristuksen kirkkoon, kirkkoon, mikä ei ole meidän varassamme, vaan mikä on ollut ja mikä on ilman meitäkin Jumalan luomana maan päällä. Se kirkko on koonnut läpi vuosisatojen kansoja armonvälineiden ja niiden kautta Kristuksen tykö, ja sen kirkon piirissä on läpi aikojen kulkenut Kristuksen juhlasaatto, niiden ihmisten joukko, jotka kruunuansa säilyttäen ovat pyrkineet

Herran opastamina ja auttamina Jumalan kirkkauden valtakuntaan.

Ulkopuolella tätä seurakuntaa ei Herran johdolla taivasmatkaa tehdä. Vain siellä, missä evankeliumi puhtaasti saarnataan ja sakramentit evankeliumin mukaisesti jaetaan, vain siellä on kruunun säilyttämisen mahdollisuus. Ja tähän seurakuntaan on Herra meidät sekä kutsunut että liittänyt. Hän on nähnyt meidät arvollisiksi seurakuntansa jäsenyyteen ja tässä jäsenyydessä Hän on sitten meitä monin tavoin ja monin erin aina lapsuudesta saakka hoitanut ja kasvatellut, herättänyt ja virvoittanut, painanut parannukseen ja auttanut uskon toivoon.

Me emme usein huomaakaan seurakunnan suurta lahjaa, sen sanomatonta kannattavaa voimaa. Niin kuin terveyden lahja meille usein selviää vasta sitten, kun se otetaan pois, samoin olisi laita varmaan seurakunnankin. Ilman sen kannattavaa voimaa jäisi pää vaille pelastuksen kruununa, vaeltaja uupuisi vaivalloisen matkansa vaivoihin.

Mutta mikä Jumalan lahja saada elää Hänen seurakunnassaan! Vaeltaa toisten vaeltajien kanssa, kilvoitella toisten kilvoittelevien kanssa, viljellä sanaa toisten sananviljelijöiden kanssa, uskoa toisten uskovien kanssa, tehdä parannusta toisten parannusta tekevien kanssa, itkeä syntejänsä toisten syntejänsä itkevien kanssa, jäädä armon varaan toisten armon varaan jäävien kanssa, pyrkiä säilyttämään kruununsa toisten samaa pyrkivien kanssa.

Tämän kaiken ja vielä paljon muuta on Herra meille antanut. Kunpa vain saisimme Hänen lahjansa pitää ja siten pelastumisemme mahdollisuuden säilyttää.

*

Luovutetunkin alueen asujamisto — niin kuin kaikki muutkin kristityt — on Herran pelastusvälineet saanut. Sana on kutsunut ja hoitanut sinua, ystävä. Ehtoollispöydässä seisoit kerran nuoruudessasi ensi kerran, mutta se pöytä on ollut sinulle avoin läpi vuosien. Ja vaikka kotiseurakuntasi Karjalassa onkin siirty-